

[Knud Jespersen.]

nedad, uden at vi har hørt nogle forfærdelig velklingende taler om, at nu vil det gå godt, hvis dog bare de uansvarlige på arbejdspladserne, opviglerne, vil holde sig i ro. Og alligevel er man frimodig nok til at holde taler om sandhedens time. Jeg har det fromme og måske alligevel ikke så fromme håb, at sandhedens time også engang må holde sit indtog i socialdemokratiet, at man måske undtagelsesvis kunne øve selvkritik, at man måske undtagelsesvis kunne lave selvransagelse og sige: er det nu rigtigt alt det, vi gjorde med boligforlig osv., hvor vi lover, at nu går det godt? Det gik ikke godt alligevel. Nu gentager man det i denne situation over for alt dette, over for kendsgerningerne, men det hjælper ikke, at man ser alfaderlig ud og appellerer til hele nationen om at stå sammen for at gennemføre noget, man meget vel ved vender den tunge ende nedad. Her taler jeg ikke om den første del af løsningen, den stemmer vi for. Der bliver ikke skaffet én arbejdsplads ved denne lejlighed, som kommunisterne ikke stemmer for; vi er tilhængere af det, selv om det er for lidt. Men vi er absolut modstandere af den anden side, fordi det er alt for meget at give hr. Poul Hartling og hr. Anders Andersen.

Wilhelm (VS):

Økonomiministeren havde nogle bemærkninger om det uansvarlige i at opfordre til uro på arbejdspladserne. Nu ved jeg for det første ikke af, at der fra nogen side her er opfordret til uro på arbejdspladserne. Det er konstateret, at dette vil give uro på arbejdspladserne. Selv om der skulle være opfordret — hvad der ikke er — så tror jeg, at økonomiministeren tillægger de taler, der bliver holdt her, de lydbølger, der bliver sendt ud i dette rum, en fantastisk overdreven betydning, hvis han tror, at det, der her bliver sagt, automatisk bliver realitet derude. Hvis det var sådan, det hang sammen, ville krisen for længst have været væk. Hvis krisen havde stået her uden for vinduerne i det sidste halve år og hørt økonomiministerens tale i dette halve år, ville den for længst have været forsvundet, den havde mistet enhver tillid til, at den overhovedet eksisterede, og den ville have været blæst ud

af virkelighedens verden. Men sådan forholder det sig jo ikke.

Det, der giver uroen på arbejdspladserne — og den er jeg ikke bange for at profetere vil komme — er det forlig, som er indgået, det er denne hensigtserklæring, som man søger at følge op, det er dette med den fastlåsning, man lavede her i foråret og 3 år frem, det er dette med dyrtidsreguleringen, som i realiteten bliver sat ud af kraft, enten man så tager det, som jeg har sagt det før, fra lønnens øvre eller nedre del.

Statsministeren var inde på noget af det samme i sin landsfadertale, som måske skulle have afsluttet seancen i stor andægtighed, og hvori der blev uddelt karakterer til højre og venstre: hvem der var yderliggående, hvem der var ansvarlige, hvem der var uansvarlige, hvem der var positive, og hvem der ikke var det. Der var også denne snak om uansvarligheden, det har jeg kommenteret. Der var også snakken om, hvem der var yderliggående. Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, hvis jeg går ud fra, at VS i statsministerens opfattelse bliver regnet til de yderliggående, og det vil jeg godt kommentere en smule.

Vi har i denne samling fremsat 4 forslag selv. Det var forslaget om i stedet for momslettelsen og tilbagebetalingen af den bundne opsparing at give det samme beløb som kontantydelse til dem, der trænger mest, det var forslaget om at sikre boligkvotaen op til det, man har aftalt, det var forslaget om at annullere de fyringer, man har lavet på daginstitutionsområdet, og det var det forslag, som ikke er nået frem til at blive nedstemt her i tinget, fordi man også i det udvalg ved et såkaldt demokratisk flertal forhindrede, at det kom til afstemning, det eneste konkrete forslag, der har ligget i denne samling til bedring af kårene for dem, der stadig væk vil være arbejdsløse, og til bedre kampmuligheder for lønarbejderne i det hele taget. Jeg ved ikke, hvad det er, der er så frygtelig yderliggående ved disse forslag.

Derudover har vi bebudet at ville stemme for to af de forslag, som flertallet har fremsat. Det er de eneste to forslag, der opfylder de kriterier, jeg har nævnt igen og igen, at der er sikkerhed for, at de giver nogen beskæftigelse, at denne beskæftigelse er rime-